

En kjenner ikke fjellet fra alle sider, før en har vært ute på posetur vinters tid. Det er merkelig hvor anderledes det hele fortøner sig når en kan dra uavhengig av alt, bare dit hvor medbør og lysten driver en. I teltet om kvelden og froan sleden om dagen er en i fjellet på en så nær og intim måte som det kan la sig gjøre. På det harde skaregulvet i teltet reder fjellet oss en seng hvor en sover som aldri ellers. Stormen som kviner i barduner og teltmøne, er fjellets eget åndedrag over våre hoder. Og når reven gjør i måneskinnet ned gjennom liene og rypa kakler i morgentimen bortover de bare rabbene, da er det fjellets egen godsnakk som vekker oss. — Så kommer dagen med et friskt og spøkefullt basketak i sneiling og fokk — eller en sjelden gang en alvorlig dyst med en real storm. — Men aldri glemmer fjellet å gi oss stunder hvor det kjelent stryker oss med varmt solglitter og gir all den herlighet det har å by.

Alt det skiftende, med slit og slep, — med strykende føre og blå himmel, — alt dette blir en ett med de dager en drar gjennom fjellriket, ensomme med telt og pose — og dog alltid nært sammen med det livets alvor den og livets glede som fjellet er det store, friske avbillede på.

TO LANGTURER

AV K. S.

Flere vintres flakking rundt på lange turer på fjellene gav mig den tanke å prøve hvor langt man kan gå på en dag uten å overanstrenge sig.

Med en påsketurs trening bak mig gikk jeg, nærmere angitt den 3. april 1932, følgende tur: Fra Kopperå over Fjergen til Storlien, Blåhammeren, Sylstuen, og retur, temmelig nøiaktig 136 km. Føret var bra, men ikke førsteklasses. Til Blåhammeren og retur hadde jeg ryggsekk på ca. 5 kg.

Nu er jeg temmelig godt kjent på strekningen, og hadde på forhånd satt op tidsskjema med etappetider, og det var forbløffende hvor dette stemte med anvendt tid. Jeg gjengir nedenfor et skjema over antatt og anvendt tid.

Stasjon	Kopperå	Storlien	Blåhammarst.	Sylstue.	Blåhammarst.	Storlien	Kopperå	Sum
Km.	0	30	19	19	19	19	30	136
Stigning		+ 300	+ 500	+ 150	+ 150	+ 500	+ 300	+ 950
Antatt tid		3.00	2.10	1.30	2.00	1.30	2.45	12.55
Anvendt tid		2.56	2.11	1.36	1.58	1.22	2.52	12.55

Hertil kommer $\frac{1}{2}$ times hvil på Sylstuen og 3 kvarters hvil på Blåhammerstugan på retur, så total anvendt tid i alt blev 14.10 timer. De 68 km. til Sylstuen gikk altså på 6.41 uten hvil, bare med et par bananpauser.

*

Til sammenligning gikk jeg i høst en tur til fots som var omtrent tilsvarende.

Mange ganger har jeg planlagt en lørdags- og søndagstur til Fongen, et fjell som helt har besatt mig med sin skjønnhet og

sin vidunderlige utsikt, men aldri har det klaffet med været. Så en lørdag aften det var riktig strålende besluttet jeg å gripe chansen. Starten foregikk kl. 5 søndag morgen, og denne gang var jeg heldig, det var tørt og fint da jeg kom litt i høiden og fint vær med passe varme.

Fremturen gikk på litt over 7 timer, og tilbake omtrent samme tid. Det siste stykke tilbake fra Stordalen måtte jeg ta veien til Meråker på grunn av mørket.

Det blir i alt drøie 90 km. med 1200 meters stigning på ca. 14½ time, altså noenlunde tilsvarende skituren i anvendt tid, men jeg må tilstå jeg vil mange ganger heller foretrekke skituren hvis jeg skal gjenta eksperimentet.

EN SENHØSTNATT I SNØSTORM PÅ HØIFJELLET

AV BERNHARD HANSON

— Kommer jeg levanes fra dette skal det være siste gangen! John kjemper i storm og snøfokk oppe på «Rylbrona» og er kommet tilbake i sine egne fotefar.

Han står og mumlem for sig selv.

Det er mot kvelden og skumringen begynner falle.

Han lurar på hvad han bør gjøre. Å søke å komme ned fra fjellet slik som været arter sig nu, er alt for risikabelt. Han vet jo ikke med sikkerhet hvor han er.

Skulde han gå sig ut for «Blåflåget» eller stupfjellet opfor Rylgrenda så vil det være det samme som dauen. — Nei — da heller bli natta over. Engang letter da vel også denne kaven. Natta er sagtens lang nu i november, men det må kunne gå...

— Ja — det skal gå! sier han innett for sig selv. —

Der hvor han nu er, er det en liten senkning i terrenget hvor han har litt ly, og ved å følge denne senkningen, som han tror å kjenne, finner han frem til en tverrbratt berghammer som i denne vindretningen dekker godt.

Han legger fra sig borse og ryggsekk og gjør sig klar til å ta kampen op mot det som vil komme.

Han er gjennemvåt av svett, — har vært i bevegelse den hele dag. Da det led mot middagsleite begynte rypene å bli spake. Sekken blev fort tyngre og tilsist blev det bør. Nu er han derfor sån henimot utslitt.

De fire brødiskivene han hadde med, spiste han allerede høgstdags.

Gjennemvåt, utslitt og matlaus... Langt over skoggrensen, så varme er det ikke å tenke på.

Han overveier situasjonen, men han finner intet lyspunkt.

— Jeg gir mig dog ikke! mumler han atter.